

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 290/2020
14.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., чији су пуномоћници Владимир Грујић и Мирјана Нашагаћин, адвокати из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Данило Жарковић, адвокат из ..., ради утврђења права својине по тужби и утврђења ништавости уговора по противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2945/19 од 25.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 14.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2945/19 од 25.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П 139/17 од 04.04.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац стекао право својине на земљишту уписаном у ЛН бр. .. КО ..., кп ..., улица ..., њива 2. класе у површини од 102 м², што је тужени дужан признати и трпети упис права својине тужиоца на означеној непокретности у јавном регистру непокретности под претњом извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 151.150,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате обрачунате на трошкове парничног поступка почев од дана правноснажности пресуде до дана извршности пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован противтужени захтев којим је тужени – противтужилац тражио да се утврди да је ништав уговор о

преношењу права коришћења од 15.02.1991. године, закључен између тужиоца и туженог, оверен пред Општинским судом у Бачкој Паланци под Ов. бр. ../91 дана 06.03.1991. године, па да се обавезан тужилац да туженом преда у посед део непокретности уписане у ЛН бр. .. КО ..., кп .., њива 2. класе у заузетој површини од 102 м² димензија 7,07м x 12,70 м, до кп. бр. .. КО ... и да туженом накнади трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2945/19 од 25.07.2019. године ставом првим изреке, жалба туженог – противтужиоца је делимично одбијена, а делимично усвојена, па је пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П 139/2017 од 04.04.2019. године потврђена у делу којим је одбијен противтужбени захтев туженог – противтужиоца. Ставом другим изреке, преиначена је наведена пресуда у усвајајућем делу тужбеног захтева којим је утврђено право својине тужиоца – противтуженог на некретнини уписаној у ЛН бр. .. КО ..., парцела .. њива 2. класе у површини од 102 м² и у делу одлуке о трошковима парничног поступка којом је тужени – противтужилац обавезан на исплату трошкова у износу од 151.150,00 динара (став први, други и трећи пресуде), тако што је тужбени захтев тужиоца – противтуженог одбијен као неоснован и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац – противтужени да туженом – противтужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати новчани износ од 7.900,00 динара.

Против наведене пресуде Апелационог суда у Новом Саду у ставу другом којим је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиоца, тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11...55/14), па је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из става 1. овог члана, јер другостепени суд није неправилно применио било коју одредбу овог Закона, што је могло утицати на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је са тужиоцем дана 15.02.1991. године закључио уговор о преношењу права коришћења који је оверен пред Општинским судом у Бачкој Паланци дана 06.03.1991. године, којим је тужени тужиоцу трајно пренео право коришћења на кп. бр. .., уписаној у ЛН бр. .. КО ... у површини од 102 м², што је део његове кп. бр. .. чија укупна површина износи 269 м², за уговорену цену од 7.500,00 динара, коју је тужилац туженом исплатио приликом закључења уговора и ступио у посед предметног земљишта. Тужилац је од 16.02.1991. године по основу наведеног уговора био у мирној, непрекидној и несметаној државини предметног дела непокретности све до 15.12.2016. године, када га је у даљем коришћењу тог дела непокретности спречио купац којем је тужени продао преостали део своје непокретности.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одлучујући о тужбеном захтеву тужиоца утврдио да је тужилац стекао право својине на земљишту уписаном у ЛН бр. .. КО ..., кп. бр. .. њива 2. класе у површини од 102 м², што је тужени дужан да призна, јер су испуњени услови за примену одредбе члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа, обзиром да је протекао рок од 20 година прописан одредбом члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа који је у конкретном случају почео да тече 04.07.1996. године до 15.12.2016. године, колико је тужилац био у поседу и државини предметне непокретности.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца заузимајући правни став да путем одржаја није могуће стећи право власништва на идеалном делу неке ствари без навођења сразмерног дела у односу на читаву непокретност или сувласништва на реалном делу непокретности, због чега нису испуњени услови за примену члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа.

Одредбом члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да савестан држалац непокретне ствари на коју други има право својине, стиче право својине на ту ствар одржајем протеком 20 година.

Одредбом члана 13. став 1. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да више лица има право сусвојине на неподељеној ствари када је део сваког од њих одређен сразмено целини (идеални део).

Другостепени суд је правилно одлучио побијаним ставом два изреке пресуде када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца.

Право сусвојине на непокретним стварима може се стећи одржајем, сходно одредби члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа уколико тужилац поступи по члану 13. став 1. истог Закона и тражи утврђење права сусвојине на неподељеној ствари у уделу одређеном сразмерно целини (идеални део).

У овој парници тужилац је тужбеним захтевом тражио да се утврди да је стекао право својине на земљишту уписаном у ЛН бр. .. КО ..., кат.парцели .. улица ..., њива 2. класе у површини од 102 м², што је тужени дужан да призна и трпи упис права својине тужиоца на означеној непокретности у јавном регистру. Међутим, из списка предмета произилази да наведена кат.парцела .. има укупну површину 269 м², а тужилац није поступио по члану 13. став 1. Закона о основама својинскоправних односа и тужбеним захтевом није тражио утврђење права сусвојине на неподељеној ствари у уделу одређеном сразмено целини (идеални део) нити је тражио утврђење права својине на делу катастарске парцеле, све по основу одржаја у смислу члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа, што његов тужбени захтев чини неоснованим и неизвршивим.

Како се ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је ревизију тужиоца одбио као неосновану и одлучио као у изреци, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**